

Fővárosi Ítéltábla
9.Pf.21.439/2012/4.

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Boros Dániel Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Boros Dániel ügyvéd) által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek az Országos Bírósági Hivatal Elnöki Titkárság Jogi Képviseleti Osztály (1055 Budapest, Szalay u. 16., ügyintéző: dr. Sári Péterné) által képviselt **Fővárosi Törvényszék** (1055 Budapest, Markó u. 27.) alperes ellen **kártérítés** iránt indított perében az Egri Törvényszék 2012. április 3. napján meghozott 12.P.20.222/2011/25. számú ítélete ellen a felperes 2012. július 11. napján 31. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy a felperes az elsőfokú perköltséget 15 (tizenöt) napon belül köteles megfizetni az alperesnek, míg az államnak külön felhívásra fizetendő illeték összege 130.800 (százharmincezer-nyolcszáz) forint.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 174.300 (százhetvennégyezer-háromszáz) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A felperes 2011. május 5. napján előterjesztett keresetében 55.200 Ft illeték, 2.210 Ft levelezési költség, 1.570 Ft másolási és sokszorosítási költség, 3.000 Ft útiköltség és ezek 2010. augusztus 10. napjától számított kamata, továbbá 8.000 eurónak megfelelő méltányos elégtételt biztosító kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Ismertette a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt 33.P.86.190/2010., majd 33.P.88.849/2010. számon indult eljárás történéseit, és ezekkel összefüggésben sérelmezte, hogy egyetlen kivétellel az alperes helyi bírósága az iratokat nem a csatolt meghatalmazás szerinti képviselőjének, hanem közvetlenül a felperesnek kézbesítette, ami a Pp. 97. §-át sérti, vagyis a kézbesítés szabályainak sorozatos és súlyos megsértése történt. Az alperes mint másodfokú bíróság ezt az eljárási szabálysértést nem észlelte, és ezzel maga is eljárási szabályt sértett. A kézbesítési szabályok megsértése miatt nem álltak be a kézbesítésre vonatkozó határidők, és ebből eredően az illeték kiegészítése részéről

határidőn belül megtörténtnek minősül. Az alperes helyi bírósága és így az alperes maga is jogalap nélkül, jogszerűtlenül szüntette meg az eljárást. Az alperes azzal is eljárási szabályt sértett, hogy a fellebbezési eljárásban az ellenérdekű fél beadványát a felperesnek nem küldte meg, így nem teljesült a Pp. 3. § (6) bekezdésében írt szabály, ami egyben a felperes tisztességes eljáráshoz való jogát is súlyosan sértette. A keresetét elsősorban a Ptk. 2. § (1), 75. § (1) bekezdésére, 84. § (1) bekezdés a) és e) pontjára, másodsorban Ptk. 2. § (1), 339. § (1), 348. § (1), 349. § (1) és (3), 355. § (1) és (4) bekezdéseire, harmadsorban a Pp. 2. § (3) bekezdésére alapozta.

Az ellenkérelemre előadta, hogy jogszerűtlen volt az a megállapítás, miszerint a törvényi határidők beálltak, a felperes késedelembe esett, és jogszerűtlen volt erre alapozva az eljárás megszüntetése. Azáltal, hogy a felperesnek a fizetési meghagyást újból elő kell terjesztenie, nem teljesült az ésszerű időn belüli elbírálás követelménye. Mindezzel sérült a felperes személyisége meghatározó részét képező igazságérzete, az igazság kimondására irányuló törekvése, személyisége érvényre jutása, kibontakozása, összességében az emberi méltósága. Az eljárási szabálysértést nem kellett jogorvoslattal támadnia, mert azt az alperesnek hivatalból kellett volna észlelnie. Az alperes csak a Ptk-ban nevesített személyiségi jogokra gondolt, holott létezik egy „általános személyiségi jog”, ami minden nevesített személyiségi jog anyajoga.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy a Pp. 2. § (1) bekezdése nem határozza meg, mikor minősül egy per tisztességesen lefolytatottnak. Álláspontja szerint ez a követelmény azáltal teljesül, ha érvényre jutnak az eljárási szabályok, és a felek az eljárási jogaikat gyakorolhatják. Az előzményi ügyben az alperes közvetlenül a felperessel és nem a meghatalmazottjával kommunikált. Így a felperes közvetlenül értesült a teljesítendő kötelezettségeiről. A felperes a keresetének ténybeli alapjaként arra hivatkozott, hogy hátrány érte amiatt, mert az alapügyben az iratokat nem a képviselőnek, hanem közvetlenül neki kézbesítették. Az alperes (és helyi bírósága) illetve a felperes között folyamatos volt a kommunikáció. A felperes az alperes küldeményeit megkapta, azokra válaszolt, tudomása volt a teljesítendő kötelezettségekről. Semmilyen hátrány nem érte amiatt, hogy a kötelezettségeiről nem képviselője útján, hanem közvetlenül értesült. Az illetéket sem azért nem róta le határidő alatt, mert a kézbesítéssel probléma lett volna, hanem mert - hivatkozása szerint - nem állt rendelkezésére a szükséges összeg. Egy tételes eljárási szabály helytelen alkalmazása nem elegendő alap annak megállapítására, hogy a per tisztességtelenül lefolytatottnak minősül. A per tisztességtelen lefolytatásának követelményét a per teljes tartama tekintetében lehet vizsgálni, a per egy konkrét mozzanatára nézve az eljárás szabálytalansága miatti kifogás előterjesztésére van lehetőség, ezzel azonban a felperes nem élt. A felperest a Pp. 2. §-a szerinti méltányos elégtételt biztosító kártérítés nem illeti meg. A Ptk. 349. §-ára alapozott igényről az állapítható meg, hogy a felperes által előadott vagyoni hátrány nincs okozati összefüggésben azzal, hogy az alperes a küldeményeket nem a meghatalmazottnak kézbesítette, hanem közvetlenül a felperesnek. Önmagában egy eljárási szabálysértés nem ad alapot személyhez fűződő jog megsértésére alapított igényérvényesítésre. A Pp. 2. § (3) bekezdésében

szabályozott méltányos elégtételt biztosító kártérítés nem azonosítható a nem vagyoni kártérítéssel, ahogy a vagyoni kártérítéssel sem. A kompenzáció ezen módja független a keresettel érvényesített követelés vagy más jog értékétől.

Az Egri Törvényszék 2012. április 3. napján meghozott 12.P.20.222/2011/25. számú ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 54.000 Ft perköltséget, továbbá a Magyar Államnak az adóhatóság külön felhívására 181.480 Ft kereseti illetéket.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét illetően jogi álláspontját jogcímenként bontva fejtette ki.

A Pp. 2. § (1) bekezdése a bíróság kötelezettségeként határozza meg, hogy érvényesítse a feleknek a jogviták elbírálásához a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jogát. Ezeket az eljárási alapjogokat az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény tartalmazza. A felperes több beadványában arra hivatkozott, hogy az alperes helyi bírósága megsértette az egyezményben foglaltakat. A Pp. 2. § (3) bekezdése kimondja, hogy az (1) bekezdésben foglaltak teljesítésének elmulasztása esetén a fél az alapvető jogait ért sérelemre hivatkozással méltányos elégtételt biztosító kártérítésre tarthat igényt, feltéve, hogy a sérelem a jogorvoslati eljárásban nem orvosolható. Az alperes helyi bírósága előtt 33.P.88.849/2010. szám alatt folyamatban volt ügynek a kezdő irata (ellentmondás) 2010. április 9-én érkezett be, és már 2010. július 2. napján a pert megszüntette, vagyis a feleknek a per ésszerű időn belül történő befejezéséhez fűződő jogát érvényesítette. A Pp. 2. § (1) bekezdése követelményként szabja a per tisztességes lefolytatásához fűződő jogot is, és az elsőfokú bíróság ennek érvényesülését is vizsgálta. Csak az előzményi per elsőfokú eljárásának egésze alapján lehet állást foglalni abban a kérdésben, hogy sérült-e a felperesnek a per tisztességes lefolytatásához való joga. Nem vitás, hogy az alperes helyi bírósága megsértette a Pp. 97. §-ában írt kézbesítési szabályt, de önmagában az a körülmény, hogy az előzményi perben a bírósági iratokat nem a felperes meghatalmazottjának, hanem magának a felperesnek kézbesítették, nem járt azzal a következménnyel, hogy az alperes a pert nem tisztességesen folytatta le. Az előzményi ügyben a felperes a Pp. 114. §-a alapján az eljárás szabálytalanságát a kézbesítéssel összefüggésben nem kifogásolta. A per tisztességes lefolytatásához való jog sérelmét a felperesnek kellett bizonyítani, és ezt kétséget kizáró módon nem tette meg, ezért a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a bizonyítatlanság következményét viselnie kell.

A Ptk. 349. § (1) és (3) bekezdésében szabályozott bírósági jogkörben okozott kár megtérítésére vonatkozó igény esetén is érvényesülnek a Ptk. 339. § (1) bekezdésében szabályozott kártérítés általános feltételei. A jogellenes magatartással okozott kárt a károsultnak kell bizonyítania. Az alperes 48.Pfv.638.402/2010/2. számú végzése alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes helyi bíróságának a bírósági iratok kézbesítésével kapcsolatos mulasztása és a felperes által állított kár között nincs okozati összefüggés, ezért az egyik törvényi feltétel hiányában az alperes kártérítési felelőssége nem állapítható

meg. Megjegyezte, hogy a permegszüntető végzéssel szemben a felperes jogosult lett volna a Pp. 272. § (1) bekezdésében szabályozott felülvizsgálati kérelmet, vagyis rendkívüli jogorvoslatot előterjeszteni jogszabálysértésre hivatkozással, de ezt nem tette meg.

A felperes személyhez fűződő jogának megsértésére alapítottnak a Pp. 84. § (1) bekezdés e) pontja alapján kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest anélkül, hogy a jogsértés tényének (Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja) megállapítását kérte volna. Akit személyiségi jogában megsértettek, nem vagyoni kártérítésre csak abban az esetben tarthat igényt a jogsértővel szemben - egyéb törvényes feltételek megléte esetén - ha kifejezetten bizonyítja, hogy a jogsértő jogellenes magatartásával okozati összefüggésben olyan hátrány érte, amelynek csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez nem vagyoni kártérítés megítélése is indokolt. Az előzményi ügyben az alperes helyi bírósága két hónapon belül meghozta az érdemi határozatát, az elsőfokú bíróság álláspontja szerint mint köztudomású tény nem lehet figyelembe venni azt a körülményt, miszerint a felperesnél belső mentális traumát eredményezett volna, hogy nem a meghatalmazott képviselőjének, hanem személyesen neki kézbesítette az iratokat. A kézbesítés nem vitásan ebben az összefüggésben jogszabálysértő módját nem bizonyította a felperes olyanként, amely miatt azt mentális lelki behatásként élte volna meg, és amelynek csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez nem vagyoni kártérítés megítélése is indokolt lett volna. Mindezeket mint köztudomású tény az elsőfokú bíróság nem vehette figyelembe, a felperes pedig ezen körülmények bizonyítására tanúbizonyítást nem terjesztett elő. Az előzményi perben eljáró bírák tanúkenti meghallgatását az elsőfokú bíróság mellőzte, mert esetleges tanúvallomásuknak a per eldöntésével összefüggésben egyáltalán nem volt relevanciája.

A Pp. 114. §-a alapján előterjesztett felperesi kifogása miatt rámutatott, hogy az alperes elnökének meghatalmazása alapján eljáró, az Országos Bírósági Hivatal képviselő beosztott bíró nem tekinthető olyan közfeladatot ellátó, feladatkörében eljáró személynek, akiről hozzájárulása nélkül is készíthető hangfelvétel.

A perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján rendelkezett, és a felperest kötelezte a pernyertes alperes tárgyaláson való megjelenésével felmerült utazási költség megtérítésére, továbbá a le nem rótt kereseti illeték megfizetésére.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes keresete szerinti marasztalását kérte. Az ítéleti tényállást hiányosnak minősítette. Az alperes konkrét jogszabálysértő magatartása volt, hogy sorozatosan nem tartotta be a kézbesítés szabályait, e körben elmulasztotta az őt terhelő ellenőrzési kötelezettséget, és így nem is észlelte a kézbesítés szabálytalanságát, csakúgy mint a törvényi határidők beálltának elmaradását. Ebből következően jogszerűtlenül szüntette meg az eljárást. Több esetben nem tett eleget indokolási kötelezettségének, mert határozataiban csak általános megállapításokat tett, nem fejtette ki az elutasítások részletes és jogi indokát. Több esetben nem tett eleget a Pp. 7. § (2) bekezdésében előírt tájékoztatási és kitanítási, a Pp. 3. § (6) bekezdése szerinti tájékoztatási és irattovábbítási kötelezettségének. A 48.Pfv.638.402/2010/2. számú végzéssel megsértette a felperes tisztességes eljáráshoz, illetve hatékony

jogorvoslathoz való jogát. A 2011. szeptember 12. napján előterjesztett eljárási panasszal kapcsolatban sem fejtette ki a jogi álláspontját, nem adta ésszerű és elfogadható indokát a lakhelytől távoli bíróság kijelölésének. A keresetében megjelölt jogcímek tekintetében a következőket fejtette ki. A Pp. 2. § (3) bekezdésében előírt ésszerű idő követelményének érvényesülése során nem a 2010. április 9. és június 2. napja közötti időt kellett volna figyelembe venni, hanem a 2010. február 5. napjától 2011. január 31-ig terjedő időt, és ezek alapján megállapítható az ésszerű idő követelményének sérelme. Azzal, hogy az elsőfokú bíróság indokolatlanul és jogellenesen leszűkítette a vizsgálatát az alperes helyi bíróságának eljárására, és nem vizsgálta az alperes eljárását, megsértette a Pp. 3. § (2) bekezdésében előírt keresethez kötöttség kötelezettségét és ezáltal a felperes tisztességes eljáráshoz való alapjogát. Az elsőfokú bíróság nem vizsgálta a felperes által előterjesztett további eljárásjogi sérelmeket, így a jogorvoslathoz való jog sérelmét, az indokolási kötelezettség elmulasztását, az elbíráláshoz és az iratok megismeréséhez való jog sérelmét. Több alkalommal hivatkozott arra, hogy mint jogban járatlan laikustól, nem elvárható tőle az eljárási szabályok részletes ismerete, az eljárási szabályok megsértésének észlelése, míg ez az alperesnek hivatalból lett volna kötelezettsége. A Ptk. 349. § (1) és (3) bekezdésére alapított kárigény tekintetében rámutatott, hogy jelen ügyben az elsőfokú bíróság a megállapításait nem alapozhatja az alperes 48.Pfv.638.402/2010/2. számú végzésére, mert ez a végzés egyrészt jogellenesen az indokolás tartalmának megváltoztatásával elvonta a felperes jogorvoslathoz való jogát, másrészt nem vizsgálta a törvényi határidők megnyíltát, ezek beálltak, illetve beálltuk elmaradását, az illeték megfizetésének megkésettségét, illetve időszerűségét, az eljárás törvényi határidőkre alapozott megszüntetésének jogszerűségét, az igazolási kérelem benyújtásának szükségességét. A sérelem magja az eljárás jogszerűtlen megszüntetése volt, miáltal az alperes alapvető elveket hagyott figyelmen kívül, kötelezettségeit súlyosan és szándékosan megszegte. A felülvizsgálat mint jogorvoslat előterjesztése minden jogalapot nélkülöző elvárás, ami az alperes irányába mutató elfogadhatatlan és méltatlan elfogultságot tükröz, ugyanakkor megállapítható, hogy az alperes a jogerős határozatában nem adott tájékoztatást a jogorvoslatként igénybe vehető felülvizsgálati kérelemről, amivel megsértette a felperes tájékoztatáshoz és kitanításhoz való jogát, miáltal a felperesnek nem is volt lehetősége a felülvizsgálat előterjesztésére. A Ptk. 84. § (1) bekezdés c) [helyesen: e)] pontjával, illetve a Ptk. 355. § (1) bekezdésével összefüggő kárigény kapcsán előadta, hogy 2011. szeptember 12-i beadványában a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja alapján objektív szankcióként kérte a jogsértés megtörténtének megállapítását és szubjektív szankcióként vagyoni és nem vagyoni kárának megtérítését. Jogszerűtlen az elsőfokú bíróságnak az a jogi álláspontja, hogy az előzményi ügyben meghozott permegszüntető végzés jogszerűsége jelen perben nem vizsgálható felül. Az elsőfokú bíróságnak minden felvetett jogsértés tekintetében jogi véleményt kellett volna adnia. A kereset jogszerűtlen leszűkítése az, hogy a felperest ért belső trauma megállapíthatósága tekintetében csak a kézbesítés vonatkozásában vizsgálta a jogsértés hatását, noha a felperes többször és konzekvensen kifejtette, hogy a lelki traumát nem a kézbesítés szabálytalanságára, hanem az eljárás megszüntetésére, az eljárás egészének

jogszerűtlenségére, az érdemi döntés elmaradására, a befizetett illeték elvesztésére alapozta. E körben megalapozatlan a bizonyítatlanság [helyesen: bizonyítottság] hiányának megállapítása. A bizonyítási indítványának elutasítását az elsőfokú bíróság nem indokolta, vagyis hogy miért nem volt relevanciája a tanúk meghallgatásának. Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségét megsértette, amikor nem adta konkrét és ésszerű magyarázatát annak, miért nem tekinthető az alperesi képviselő olyan közfeladatot ellátó személynek, akiről a tárgyaláson engedélye nélkül hangfelvétel készíthető. Ezzel a felperes jogorvoslati joga is sérült. Sérelmezte továbbá, hogy a Fővárosi Ítéltábla kijelölő végzése során nem járt el kellő körültekintéssel, és nem a felekhez legközelebb eső, különösebb költségek nélkül megközelíthető bíróságot jelölte ki az eljárásra.

Az alperes ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, fenntartva a korábban kifejtett jogi álláspontját. A felperes fellebbezésében nem arra hivatkozik, hogy az alperes elmulasztotta figyelembe venni azt a tényt, miszerint neki jogi képviselője volt, és ettől függetlenül közvetlenül neki, mint félnek kézbesítette az iratokat. Bár erre történő hivatkozása esetén sem lenne indokolt a perbeli igénye, mert azt kellett volna bizonyítani, hogy e téves irat megküldés milyen kapcsolatban áll a perben érvényesített igényeivel. Ezt pedig nem adta elő, és még kevésbé bizonyította. Az előzményi perben nem sérelmezte, jelen perben pedig nem hivatkozott olyan következményre, ami a képviselőnek való kézbesítés hiányából adódott, mert nyilvánvalóan a felperes minden bírósági iratot időben kézhez kapott. Egyébként módjában állt volna a problémát jelezni, egyúttal kérhette volna, hogy az iratokat a képviselőjének kézbesítsék. Ha a kérését az alperes figyelem kívül hagyja, úgy módjában lett volna az eljárás szabálytalansága miatt kifogást előterjeszteni. Azonban ezzel a lehetőséggel nem élt.

A felperes fellebbezése folytán az elsőfokú ítéletnek nem volt jogerőre emelkedett rendelkezése (Pp. 228. § (4) bekezdés), a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet egészében bírálta felül.

A felperes fellebbezése a következők szerint nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a releváns tényállást helyesen állapította meg. A felperesnek a tényállás hiányosságát sérelmező fellebbezési okfejtését illetően a másodfokú bíróság rámutat, hogy a Pp. 221. § (1) bekezdése szerint az ítélet indokolásában röviden kell előadni a bíróság által megállapított tényállást. E követelménynek az elsőfokú bíróság ítélete megfelel.

A felperes által felállított sorrendben az általa érvényesített követeléssel kapcsolatban a másodfokú bíróság álláspontja a következő. A felperes személyisége meghatározó részét képező igazságérzet, az igazság kimondására irányuló törekvése semmiféle kapcsolatban nem áll az emberi méltóságával, ilyen értelemben nem jelölte meg azt a Ptk. IV. cím VII. fejezetében szabályozott személyhez fűződő jogot, amelyet az alperes a magatartásával megsértett, ezért a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) és e) pontja szerinti igényének elutasítása megalapozott.

E körben a másodfokú bíróság annyit jegyez meg, hogy a felperes a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja szerint kérte a jogsértés megállapítását anélkül, hogy ezt kereseti kérelemében pontosan meghatározta volna.

Az alperes és helyi bírósága nem valósított meg olyan jogellenes magatartást, amivel összefüggésben a felperesnek kára keletkezett, ezért a Ptk. 349. § (1) és (3), 339. § (1) bekezdésén alapuló kártérítési igény sem alapos. A felperes azt sérelmezte, hogy az alperes és helyi bírósága az előzményi ügyben meghatalmazott képviselőjét mellőzte. Az elsőfokú bíróság a tényállás körében megállapította, hogy a különböző iratokat a felperesnek és nem a meghatalmazottjának kézbesítették. Ez ténylegesen sérti a Pp. 97. §-át, önmagában azonban a kártérítési felelősség megállapítására nem alkalmas. A felperes „sérelmének” kiindulópontja, hogy az ellentmondás folytán perré alakult ügyben az illeték kiegészítésére vonatkozó felhívást nem a képviselőjének kézbesítették. Ez tény, a végzést közvetlenül a felperesnek adta ki az alperes helyi bírósága, azt közvetlenül a felperes vette át 2010. május 19. napján, és a május 27. napján postára adott iratában nem hivatkozott arra, hogy a felhívó végzést nem a képviselőjének postázták, hanem az illeték megfizetésére anyagi körülményei miatt további határidő engedélyezését kérte. Ez annyit jelent, hogy a sérelmezett magatartás (nem a meghatalmazottnak való kézbesítés) nincs okozati összefüggésben azzal, hogy a felperes a felhívásnak megfelelő idő alatt nem tett eleget, hanem csak azt követően róta le az illetéket, hogy az alperes helyi bírósága már rendelkezett a Pp. 322. § (2) bekezdése alapján a per megszüntetéséről.

A felperes által felhívott egyéb jogszabálysértésekkel kapcsolatban a másodfokú bíróság megjegyzi: 1.) A Pp. 257. § (1) bekezdése nem írja elő, hogy a végzés elleni fellebbezésre előterjesztett, az ellenérdekű féltől származó észrevételt a bíróság a fellebbező félnek kézbesítse; 2.) A Pp. 239. és 259. §-a értelmében irányadó Pp. 220. § (3) bekezdése alapján a bíróságnak csak a fellebbezés, vagyis a rendes jogorvoslat igénybevételének lehetőségéről kell tájékoztatást adnia, a rendkívüli perorvoslatokról nem. Nem sérült tehát a Pp. 3. § (6) bekezdése; 3.) A Pp. 7. § (1) bekezdésének megfogalmazásából egyértelmű, hogy az abban írt segítségnyújtás nem egy már a bíróság előtt folyamatban lévő eljárásra vonatkozik, hanem arra az esetre, ha az érintett személy még csak készül bírósághoz fordulni.

A Pp. 2. § (3) bekezdésével összefüggésben az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása helyes. Az alperes és helyi bírósága ésszerű határidőn belül az eljárást lefolytatta, a felperes maga sem hivatkozott konkrét eljárási cselekményeknél határidő mulasztásra. Az a körülmény pedig, hogy a Pp. 97. §-a sérült, önmagában nem elégséges annak megállapítására, hogy az eljárás lefolytatása nem lett volna tisztességes.

Az elsőfokú bíróság ítéletével, az elsőfokú eljárással kapcsolatos fellebbezési okfejtésekkel összefüggésben a másodfokú bíróság rámutat: a bíróság a szükséges terjedelemben tartozik az ítéletét megindokolni, ennek az elsőfokú bíróság eleget tett, és hogy a felperes ezt szubjektíven nem minősíti „kimerítő jogi” magyarázatnak, sem a megváltoztatásra, sem a hatályon kívül helyezésre nem ad alapot. A bíróság

csak azt a bizonyítást tartozik lefolytatni, ami a releváns tényállás megállapításához szükséges. A Pp. 193. §-a szerint az olyan tényállásra, amely okirattal bizonyítható, a bíróság az egyéb bizonyítást mellőzheti. Az elsőfokú bíróság teljes terjedelemben beszerezte az előzményi ügy iratait, azok mint okirati bizonyítékok rendelkezésre álltak. Nem volt ok az előzményi ügy bírójának tanúkénti kihallgatására. A Pp. 114. §-a szerinti eljárási kifogást az elsőfokú bíróság elbírálta, hogy az a felperes számára az egyébként már kialakult álláspontja folytán nem elfogadható, nem jelenti, hogy az elbírálás ne történt volna meg, vagy ne lenne jogszerű. Az eljáró bíróság kijelölését illetően előterjesztett alapvetően nem az elsőfokú bíróságot érintő kifogásra a másodfokú bíróság megjegyzi, hogy az eljáró bíróságra a fél indítványt sem tehet, nemhogy még azt a kijelölő bíróságnak akceptálnia is kellene. A kijelöléskor a kijelölhető bíróságok közül azt kell kiválasztani, amelynél az ismert munkateher lehetővé teszi a fél által egyébként joggal elvárt időszerűség betartását. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy nem ismert adatok figyelembevétele (felperes kora, mozgáskorlátozottsága) nem kérhető számon, különös tekintettel, hogy jelen eljárásban is meghatalmazást adott a képviselte ellátására, és e per lefolytatását illetően az a kifogása nem merült fel - szemben az alapüggyel - hogy a képviselőjét mellőzték volna.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta két korrekcióval. Az elsőfokú bíróság az alperesnek járó perköltség megfizetésére teljesítési határidőt (Pp. 217. § (1) bekezdés) nem szabott, ezt a másodfokú bíróság pótolta. A perérték 61.980 Ft + 8.000 euró. A keresetlevél 2011. május 5-i előterjesztése folytán az euró erre a napra vetített árfolyama 264,65 Ft, tehát a pertárgyérték mindösszesen 2.179.180 Ft. A le nem rótt kereseti illeték összege 130.800 Ft, és a másodfokú bíróság a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján ennek az összegnek a megfizetésére kötelezte a felperest.

A másodfokú eljárásban pernyertes alperes oldalán megtérítésre jogosító perköltség nem volt. A pervesztes felperes a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a le nem rótt fellebbezési illeték viselésére (az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdés, 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés, 15. § (1) bekezdés).

Budapest, 2013. június 20.

Dr. Hóbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

Dr. Madarász Anna s.k.
előadó bíró

Dr. Bleier Judit s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: